

Werken

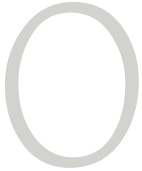
van

barmhartigheid

Alles

wat jullie gedaan
hebben voor
een van de

onaanzienlijksten

Aswoensdag 17 februari | Jesaja 58:1-7

We beginnen aan de veertig dagen voor Pasen. Een tijd van inkeer, bezinning en versobering. Veel mensen vasten, door luxe eten te laten staan of hun borreltje of door weg te blijven van sociale media.

Vasten... waarom zou je het doen? Omdat het goed voelt dat je het kunt? Omdat het goed is voor je imago? Of gewoon om een paar kilo's kwijt te raken? Met dit alles denk je alleen maar aan jezelf, net als de mensen in Jesaja 58. De profeet roept op aan anderen te denken: de hongerige, de dakloze, de vrouw die zich niet zo kan kleden als jij. Is het niet een win-winsituatie: 'jij wat minder, zij wat meer'?

Nee het gaat nog dieper. We beginnen vandaag aan een tijd om ons te concentreren op Christus. Een tijd die je innerlijk kan veranderen. Hoe meer je met Hem op trekt, des te barmhartiger wordt je.

donderdag 18 februari | Ezechiël 18:1-9,21-23,30-31

Wat is de overeenkomst tussen het delen van je brood, het weggeven van kleren en het uitlenen van geld zonder rente te vragen? Het is allemaal barmhartigheid. Je kunt het als je bewogen bent met de ellende van de ander. Daarvoor moet je van binnen de knop omzetten. Ezechiël heeft het over inkeer, bekering. De veertig dagen voor Pasen zijn een goede tijd om te ontdekken hoe die verandering in je eigen leven mogelijk is.

God wil dat je leeft, echt leeft!

vrijdag 19 februari | Matteüs 6:1-6,16-18

Vasten (hoe je dat ook doet), bidden en aalmoezen geven - in Jezus' toespraak horen deze drie bij elkaar. Je kunt ze gebruiken om te laten

zijn vraag: 'Wilt u gezond worden?' Een diepe vraag. Met een ontdekkend antwoord: 'Ik heb geen mens om mij te helpen.'

... ik heb geen mens ...

Dan probeer ik om mij heen te kijken en te ontdekken welke zieken geen mens hebben die echte interesse voor hen heeft.

vrijdag 26 februari | 2 Korintiërs 12: 7b-10

Als je op ziekenbezoek gaat wil je graag een beetje hoop brengen. 'Het komt wel goed.' 'Mijn tante is weer helemaal de oude geworden.' Toch is dat niet waar de zieke het meeste aan heeft. En bovendien, ik kan niet beloven dat het allemaal weer goed komt. Het komt niet altijd goed. Paulus heeft dat meegemaakt. Via hem kom je bij de boodschap waar je als ziekenbezoeker werkelijk mee uit de voeten kunt: 'Je hebt genoeg aan Gods genade.' Natuurlijk is het niet de bedoeling dat je dit Bijbelvers te pas en te onpas aanhaalt en op kaarten schrijft. Maar het zet wel de toon voor je meelevens met zieken.

zaterdag 27 februari | Jakobus 5: 13-16

Eeuwenlang heeft dit Bijbelgedeelte de christelijke kerk geïnspireerd aandacht te geven aan zieken. Er is over gediscussieerd wat de zalving inhoudt en welke redding van de zieke bedoeld is. Maar ook als je op die vragen geen duidelijk antwoord hebt, is de kern wel duidelijk: ziekte vraagt om een bewogen hart en om gevouwen handen. Van alle werken van barmhartigheid is het gebed het eerste werk. Daar begint het mee en daar kom je steeds weer bij terug.

...kracht wordt zichtbaar in zwakheid...

Dat klinkt mooi, het zou zomaar in een zelfhulpboek kunnen staan, de kracht van kwetsbaarheid.

Merk je het ook als je een zieke bezoekt? Het lijkt er al snel op dat de bezoeker iets komt brengen, een bloemetje, een pannetje soep, een bemoedigend woord.

Kauw eens een tijdje hierop: Je komt niet alleen om troost te brengen.

Want: welke troost gaat van de zieke uit?

kracht wordt zichtbaar in zwakheid

ontdekt wat de ander nodig heeft. Dat is wat Jezus in deze gelijkenis van ons vraagt.

Zaterdag 13 maart | Hebreëën 13: 1-8

Liefde en gastvrijheid, dat is het basisprincipe in de onderlinge omgang met elkaar. En dan niet omdat je er iets mee wint, maar puur uit principe. En vanuit de gedachte wat je zelf graag zou willen in zo'n situatie. God gebruikt die liefde en gastvrijheid, Hij zet ons in zijn koninkrijk in, hoe weinig wij er zelfs soms ook van snappen. De brieveschrijver richt de blik daarbij op Jezus: Hij is de stabiele factor, de onveranderlijke.

Als we niet weten wat we moeten doen of laten, moeten we naar Hem kijken, naar zijn woorden luisteren. Bijvoorbeeld die van Matteüs 25, over wat God van ons vraagt in zijn koninkrijk.

Noem mij geen vreemdeling

Noem mij geen vreemdeling:
mijn woorden klinken vreemd,
maar mijn gevoelens zijn dezelfde
als die van jou.

Noem mij geen vreemdeling:
ik wil mensen dicht bij me,
omdat het zo koud is en kil
diep in mijn hart.

Noem mij geen vreemdeling:
de grond waarop wij lopen is dezelfde,
maar niet het 'belofde land'
dat ik had verwacht.

Noem mij geen vreemdeling:
grenzen zijn mensenwerk,
scheidingsmuren bouwen wij zelf
en isoleren ook jou.

Noem mij geen vreemdeling:
ik zoek zoals jij vrede en recht
in naam van God,
zo is er maar één ...

Ieder van ons
verwacht Christus te ontmoeten
in de hemel,
maar
heb aandacht
voor Christus die op de straat voor uw deur ligt;
heb aandacht
voor Christus die honger heeft en kou lijdt,
die in nood verkeert
en
vreemdeling
is.

Augustinus
preek 25, 8,8

volgen van Jezus geen veilig leven betekent. Integendeel! Pure ellende en droefenis dus? Of juist 'veel vreugde' (vs. 1)?

Deze passage uit Paulus' brief is vol van levenswijsheid, geloofswijsheid, wijsheid van God. Die wijsheid ziet er voor het oog misschien uit als dwaasheid, maar - schrijft Paulus in een andere brief – houd in de gaten dat wat in deze wereld wijsheid is, dwaasheid is bij God.

Lied: LB 657: 3 'Het donker kan verbleken door psalmen in de nacht'

Woensdag 31 maart | Psalm 69: 2-5, 14-24, 31-37.

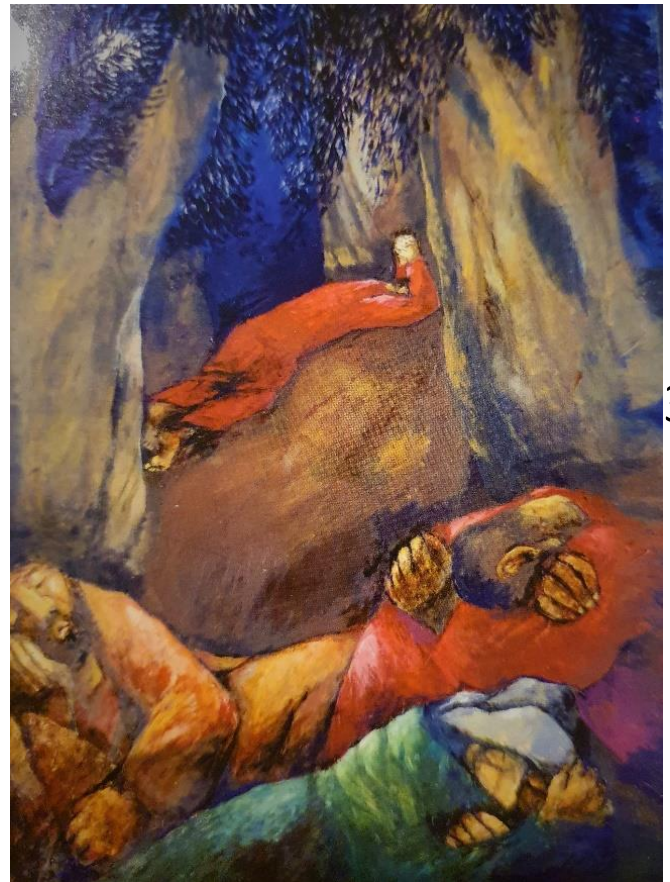
Psalmen leren een mens hoe te klagen. Alle uiterlijk vertoon is verdwenen, er is niets meer over dan het naakte ik, de open zenuw van het leven, slechts een rauwe schor geschreeuwde stem (vs. 2-4).

Psalmen leren een mens hoe te klagen. Het is geen schreeuwen in het wilde weg, de klacht heeft een adres. Het is geen roepen tegen beter weten in, het is meer dan slechts een kreet van ellende want het is tegelijk een appel op de hoorder (vs 14).

Psalmen leren een mens hoe te klagen. Rond de rauwe pijn, de diepste verlatenheid en de klauwende angst, en rond het heftige appel op de hoorder zit een gouden rand: deze Hoorder, de HEER, hoort de armen, zijn gevangen volk verwerpt hij niet (vs. 34)

De weg van Jezus is het antwoord op de menselijke ellende. Zoals God het klagen en kermen van zijn volk hoorde, toen zij nog als slaven in Egypte waren. Zoals God zijn volk terugbracht uit ballingschap in een ver en vreemd land. Zo brengt de weg die Jezus volgde zijn volk bevrijding, herbouw van wat verwoest was, nieuw leven.

Lied: LB 413 'Grote God, wij loven u'

Levenshouding: liefde

6

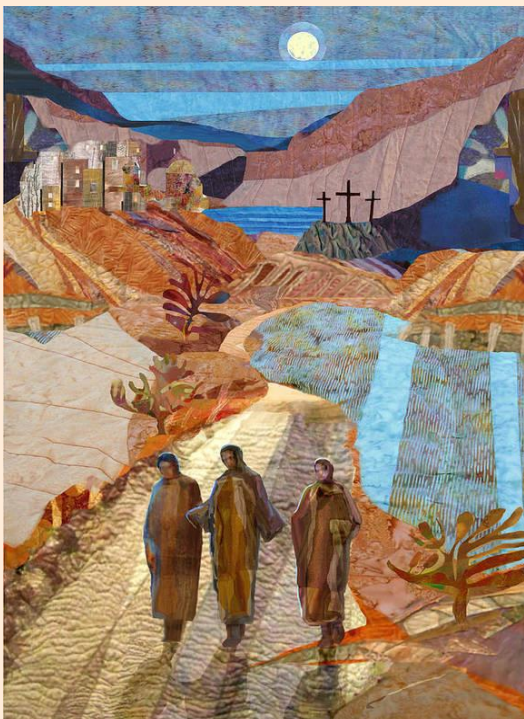

Zondag 4 april | Lucas 24: 13-35

Leg maar eens in een paar woorden uit waar het met Pasen om gaat. Opstanding uit de dood? Wat betekent dat dan? Ook deze twee leerlingen van Jezus zijn in de war. Eerder op de dag hadden andere leerlingen het bericht van de opstanding afgedaan als kletspraat. Deze twee hebben erover gehoord en ook zij kunnen met die opstanding niet uit de voeten.

Je kunt soms zo vast zitten in je eigen gedachten, dat je anderen nodig hebt om dat te doorbreken. De twee Emmaüsgangers worden flink door Jezus aangesproken. Ze laten de vreemdeling toe in hun huis, ze laten hem toe in hun leven en hun hart. En kijk dan wat er gebeurt: voluit geloven, vreugde, de haast om het goed nieuws door te vertellen.

37

Emmaus

De tocht terug is nooit zo lang geweest.
Jeruzalem een puin, de droom verdroomd.
Al wat men in de oude Schriften leest
is tevergeefs, voor altijd weggehoond.

De mijlen naar hun oude dorp doen pijn.
Twee volgelingen gaan vermoeid hun weg
van dagelijks brood en amper samenzijn,
bedroef om alles wat hun werd ontzegd.

‘Te klein is uw geloof in de profeten.’
Alleen hun ogen zien, ze houden halt,
vernemen wat men nooit meer kan vergeten
en vragen: ‘Blijf bij ons, de avond valt.’

Patrick Lateur

Maandag 5 april | Lucas 24: 36-43

Jezus verschijnt voor het eerst bij de discipelen in huis. Mochten ze door het verhaal van de Emmaüsgangers al overtuigd zijn dat Jezus is opgestaan, dan hadden ze nog niet verwacht dat Hij er zo lichamenlijk en aards uit zou zien. Jezus laat zien dat Hij nog steeds een mens van vlees en bloed is: hij vraagt om voedsel en eet dat voor hun ogen op. Zo concreet en lichamenlijk is geloven. Het gaat er niet om alles in het hoofd op een rijtje te hebben, en ook niet om ons er goed bij te voelen. Geloven doe je met de voeten op de grond, met de handen uit de mouwen. Geloven doe je met zorg voor ziel én lichaam, van onszelf en van elkaar.

Dinsdag 6 april | Johannes 21: 1-14

Een wonderbare visvangst als deze hadden de discipelen al eens eerder gemaakt. Toen ze geroepen werden Jezus te volgen en vissers van mensen te worden (Lucas 5). Het bijzondere hier is dat Jezus de discipelen eerst te eten vraagt, op het moment dat ze nog niets gevangen hebben. En vervolgens ook dat Hij, als de discipelen hun vangst aan land brengen, al lang vis klaar heeft liggen, geroosterd en wel. Jezus is degene die deelt: brood en vis. Ook dat was eerder gebeurd. In zijn delen herkennen ze wie Hij is. Zijn wij herkenbaar als zijn volgelingen, leden van het lichaam van Christus? Zijn wij herkenbaar aan ons delen, of het nu gaat om materiele welvaart, liefde of geloof?

Woensdag 7 april | Johannes 21: 15-19

Je kunt je voorstellen dat Petrus met gemengde gevoelens de opgestane Heer ontmoet. Wat heeft hij allemaal kapot gemaakt toen hij keihard loog over zijn verbondenheid van Jezus? Als je zelf kijkt naar wat je er in je (geloofs)leven van terecht brengt, zakt de moed je dan in de schoenen? Heb je eerder de plank flink misgeslagen? Het mooie van de Opstanding is dat een nieuw begin steeds mogelijk is.

